

EWAS KRÖNIKA NR 6 2008

SVENSK FORM, EN OFÖRÄNDRAT STARK MEDLEMSFÖRENING

Flera medlemmar har hört av sig till oss med frågor såsom: "Vad händer med medlemmarna om Svensk Form drar ner på personalstyrkan?", "Är priset för Svensk Form för högt", "Svensk Form har väl inte för bråttom nu?".

Alltsedan Rådets förslag om ett nytt centrum för arkitektur, form och design släpptes i mars har debatten varit livlig. Remissvaren är nu inskickade och beaktas i regeringens budgetarbete. Se Svensk Forms remissvar på www.svenskform.se där vi uttalar oss i positiva ordalag om förslagets grundtanke.

Arkitekterna varnar för att form- och designrådet kommer att överskugga den viktiga arkitekturen, och från designhåll är man rädd att försvinna bakom arkitekturen. De näringslivsinriktade vill inte drunkna i kulturen osv. Det som alla dock tycks vara rörande eniga om är att hela området behöver nya färskva pengar om förslaget ska kunna betraktas som kraftsamling och vara jämförbart med liknande satsningar i andra länder. Hoppas att regeringen lyssnar.

I takt med att media plockat upp de mest kritiska rösterna (ur ett ganska ymnigt flöde av positiva kommentarer) och fokuserat på de neddragningar som förslaget medför, har naturligtvis oron stigit bland medlemmarna. Jag försöker därför besvara några av dessa frågor här.

Först och främst vill jag lugna alla med att Svensk Forms kärnverksamhet som medlemsförening kvarstår. Medlemmarna är alltså föreningens hjärta och regionalföreningarna dess ryggrad. Därmed också vår opinionsbildande roll med FORM Designtidskriften som främsta verktyg. Det är också med medlemsföreningens bästa för ögonen som styrelsen och ledningen beslutat om omorganisation. Att säkra föreningens överlevnad är största ansvaret. I det ljuset har vi agerat omedelbart, för att stå rustade om vårt nuvarande mötesplatsuppdrag i enlighet med förslaget skulle komma att dras in. Helt, eller delvis, genast eller successivt. På så sätt har vi större möjligheter att med resning gå in i ett nytt historiskt skede. Även om det på kort sikt får tunga personella konsekvenser och vi går miste om kompetens. Självklart gör vi detta för att vi tror på de långsiktiga utvecklingsmöjligheter som finns i det nya scenariot, oavsett i vilken takt det realiserar. En ökad tydlighet för allmänhet och brukare. En större gemensam plattform för medlemmar och regionalföreningar att agera utifrån. Vi tror på möjligheten och vill inte låta förändringsrädsla och protektionism stoppa detta momentum. Vi kan inte sitta med bortvänt ansikte när hjulen äntligen rör sig framåt.

Vi behöver inte titta alltför långt tillbaka i tiden för att se att detta har varit en naturlig del av Svensk Forms utveckling. Genom historien har vi ökat och krympt utifrån tidens behov och förändringar. Inte heller var det länge sedan som det var alldeles självklart att arbeta över gränserna mellan arkitekter och designer. Se bara på Stockholmsutställningen 1930 och H 55:s framgångar. 1939 initierade Svenska Slöjdföreningen och SAR, Sveriges Arkitekters Riksförbund, tillsammans hela projektet om en bra familjebostad, som fick så starkt genomslag och betydelse för bostadsutvecklingen.

Sveriges Arkitekter (tidigare SAR och SIR) agerar idag kraftfullt för en ny statlig arkitekturpolitik. Inom nätverket Svenskt Designsamarbete agerar vi för en ny offensiv designpolitik ur tillväxtperspektiv. Sveriges Arkitekter gav nyligen ut en söndagsbilaga i SvD om vikten av en hållbar stadsutveckling. En tät stad med en väl fungerande kollektivtrafik, där staden inte bara är en samling byggnader utan det handlar om hela den yttre miljön. Var går gränsen mellan design och arkitektur i det offentliga rummet? Är det inte en gemensam angelägenhet?

Arkitekturen behöver designrådet. Utan bra design i byggandet och i det offentliga rummet blir det heller ingen bra arkitektur. En dålig inredning kan ta knäcken av den bästa arkitektur. Den kunskap om funktion, ergonomi, behov, material, ytbehandlingar/texturen, människors värderingar och behov av sinnliga värden som designerna har är oerhört viktig för helheten.

Vi är många aktörer som kan komplettera varandras kompetenser i samhällsbyggandet. Vi måste sänka garderna, och samverka kring en gemensamt hållbar miljö och samhällsutveckling. Klockan tickar. Vi har vare sig tid eller råd att bevaka revir.